

[Økonomiministeren.]
kommer ud af det, kan jo ikke blive noget nettobeløb.

Så gik hr. Per Hækkerup ind for, at man burde drage omsorg for, at den korte gæld erstattedes af en lang gæld til udlandet. Det er da en meget rigtig betragtning. Regeringen har gjort meget for at nå et sådant resultat ved at optage langfristede offentlige lån, og hvis man har nogen særlig viden om, hvor man kan få sådanne lån i større omfang på gode betingelser i øjeblikket, så skal man da ikke forholde os den viden.

Jeg har set refereret i bladene, at socialdemokratiet tilsyneladende har fået den tanke, at man kunne låne i Den internationale Valutafond og bruge det til at nedbringe den korte gæld med. Det tror jeg nu, hvis det er rigtigt forstået, vil blive en skuffelse. For det første stemmer det ikke med Valutafondens vedtægter, at man kan bruge træk på fonden til at nedbringe kort gæld, for det andet er de kreditter, man kan få inden for rammerne af den danske kvota, ikke lange lån i egentlig forstand, men træk, der skal afvikles i løbet af ganske få år, og endelig stiller som bekendt fonden sine betingelser med hensyn til den økonomiske politik, hvis et land vil trække en stor del af sin kvota.

Så vidt jeg kan se, er der i det socialdemokratiske våbenarsenal herefter kun den tanke tilbage, som så ofte har været fremført, nemlig at man skal oprette et kapitalmarkedsråd til fordeling af kapitalen og prioritering mellem de forskellige låntagere. Jeg har forstået, at dette råd skulle træffe en principbeslutning om kapitalens fordeling mellem staten, amtskommunerne, kommunerne og de forskellige sektorer af erhvervslivet.

Nu er det jo sådan, at staten ikke låner på det hjemlige marked, den sparer tværtimod op i kraft af et kasseoverskud, og jeg har da ikke hørt noget socialdemokratisk forslag om, at denne opsparing og dette kasseoverskud skulle forøges.

Hvad amtskommuner og kommuner angår, er de jo netop blevet underkastet en lånekontrol, som de selv finder er meget stram, og jeg har ikke hørt, at socialdemokratiet ønsker at stramme denne kontrol yderligere.

Så er der den mulighed tilbage, at man

ændrer fordelingen af kapitalen mellem de forskellige sektorer af erhvervslivet. Hr. Per Hækkerup sagde meget klart i dag, at man her måtte give fortrinsret til de områder, der kan løse betalingsbalanceproblemet, og det må jo være eksporterhvervene, det må være de brancher, der konkurrerer med importen på hjemmemarkedet.

Men nu er disse områder af erhvervslivet jo i virkeligheden en meget væsentlig del af hele det danske erhvervsliv, det er landbrug, det er skibsfart, og det er meget store dele af, det er vel det allermeste af dansk industri. Hvad er det, der ligger uden for disse områder? Ja, det er først og fremmest boligbyggeriet og vel visse servicefag.

Jeg vil tilføje, at der er nye danske undersøgelser, som viser, at hvis der kommer en særlig adgang til kapital til visse dele af produktionen, har den en tilbøjelighed til at sprede sig gennem underleverandører, mellemhandlere osv., sådan at kapitalen indirekte også kommer til at gavne områder, som man slet ikke havde tænkt den skulle gå til. Det er faktisk ikke let at bygge vandtætte skodder imellem erhvervslivets forskellige sektorer.

Jeg vil gerne understrege, at det problem, vi her taler om, er af en sådan størrelsesorden, at det ikke er klaret ved den gentagne henvisning, som jeg indrømmer at hr. Per Hækkerup forskånedes os for i dag, den gentagne henvisning til, at man kan rationere opførelsen af bankfilialer og benzintanke.

Sandheden er vel, at der stort set kun er én sektor af virkelig betydning, hvor man kan nedsætte tildelingen af kapital til fordel for de erhverv, der konkurrerer med udlandet, og denne ene sektor er boligbyggeriet. Hvis socialdemokratiets forslag om at løse valutakrisen ved at omfordele den forhåndenværende kapital skal have nogen reel virkning, så kan denne reelle virkning kun komme ved en kraftig begrænsning af boligbyggeriet.

Vi havde i 1970 en samlet kreditgivning på 17,2 milliard kr.; de halvanden milliard kr. gik til kommunerne, erhvervene fik 9,2 milliard kr., og finansieringen af nyt boligbyggeri lagde beslag på 6,5 milliard kr., altså et meget stort tal i forhold til den samlede kapital, der var til rådighed for erhvervene, 70 pct. af erhvervenes samlede kredit. Nu er det jo sådan, at boligbyggeriet har